കുമ്പസാരമെന്ന ചികിത്സ

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്

റൂമേനിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ സമാരാധ്യനായ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഫാദർ സ്റ്റാനിലോയേ അവിടെ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സന്യാസി പട്ടക്കാരന്റെ കഥ പറയുന്നുണ്ട്. നല്ല ഒരു കുമ്പസാരപിതാവ് എന്നു പേരുള്ള ഈ സന്യാസിക്ക് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. തന്റെ അടുക്കൽ കുമ്പസാരിക്കാൻ വരുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുമ്പോൾ, ആ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു കുമ്പസാരപിതാവ് ദുഃഖിച്ചു കണ്ണീർ വാർക്കുന്നു. പട്ടക്കാരന്റെ ദുഃഖവും കണ്ണീരും കാണുമ്പോൾ കുമ്പസാരിക്കുന്ന ആളിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അനുതാപത്തിന്റെ പുതിയ ഉറവകൾ പൊട്ടുന്നു. അയാളും പശ്ചാത്തപിച്ചു കരയുന്നു. സത്യകുമ്പസാരം നടക്കുന്നു. കുമ്പസാരിക്കുന്ന വ്യക്തി യഥാർത്ഥമായ മാനസ്സാന്തരത്തോടെ തിരിച്ചു പോകുന്നു.

ശരിയായി കുമ്പസാരിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു 'പൊടിക്കൈ' പ്രയോഗമല്ല ഈ പട്ടക്കാരന്റെ കണ്ണുനീർ എന്നു ഫാദർ സ്റ്റാനിലോയെ എടുത്തു പറയുന്നു. കുമ്പസാരിക്കുന്ന വ്യക്തിയോടു താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ച് അയാളുടെ കുറ്റത്തെ സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു കരയുകയാണു കുമ്പസാരപിതാവ്. മുടിയനായ പുത്രനോടു പിതാവ് കാണിക്കുന്ന ആഴമായ സഹാനുഭൂതിയാണ് ഇവിടെ കണ്ണീരിന്റെ കാരണം. തന്റെ മക്കൾക്കുവേണ്ടി കരയുന്ന പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹമാണ് കുമ്പസാരപിതാവിൽ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നത്. കുമ്പസാരിക്കുന്നവരും, കുമ്പസാരിപ്പിക്കുന്നവരും ഇവിടെ ഒരുമിച്ച് അനുതാപത്തോടെ ദൈവസന്നിധിയിൽ നിൽക്കുന്നു. ഇതാണ് ശരിയായ കുമ്പസ്സാരം. യാന്ത്രികമായി കുമ്പസ്സാരിപ്പിക്കുന്നവരും അകന്നു നിന്നു പാപമോചനം നൽകുന്നവരും, മുടിയനായ പുത്രനെ ഇരുകൈകളും നീട്ടി സ്വീകരിക്കുന്ന പിതാവിന്റെ ഉരുകുന്ന ഹൃദയം അനുഭവിക്കുന്നില്ല.

1. കുമ്പസാരം സൗഖ്യദാനത്തിന്റെ കൂദാശയാണ്. രോഗികൾക്ക് രോഗശമനം നൽകുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള തൈലാഭിഷേകത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടു കുമ്പസാരം ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു രോഗശാന്തി വരേണ്ടതിനു, തമ്മിൽ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറഞ്ഞ്, ഒരുവന് വേണ്ടി ഒരുവൻ പ്രാർത്ഥിപ്പിൻ' (യാക്കോ. 5:16). കുമ്പസാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർത്തഡോക്സ് ചിന്ത രോഗശാന്തിയോട് അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പാപം രോഗമാണ്. അതുകൊണ്ട് ശിക്ഷയല്ല, ചികിത്സയാണ് അതിനാവശ്യം. കർത്താവ് സ്വർഗീയ വൈദ്യനായി നമ്മുടെ പാപരോഗങ്ങൾക്കുള്ള ഔഷധവുമായി വന്നു. താൻ നമ്മുടെ രോഗം ഏറ്റെടുക്കുകയും നമുക്കു സൗഖ്യം നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് പാപം ഏറ്റുപറയുകയും ദൈവത്തിൽ നിന്നു പാപമോചനം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശുശ്രൂഷ ഒരു ചികിത്സാവിധി (therapy) യാണ്. ശിക്ഷയും പ്രായശ്ചിത്തവും വേദനയുമെല്ലാം ചിലപ്പോൾ ഈ ചികിത്സയുടെ ഭാഗമായി സ്വീകരിക്കാം. കുറ്റക്കാരനു ശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന ന്യായാധിപനും രോഗിക്ക് ചികിത്സ ചെയ്യുന്ന വൈദ്യനും തമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ട്. കുമ്പസാരത്തിൽ വൈദികൻ വൈദ്യനാണ്. കർത്താവിന്റെ മനസ്സലിവാണ് പാപിയെ മാനസ്സാന്തരത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നത്. വൈദ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ മരുന്നും ഇതു തന്നെ.

2. ഒരു വ്യക്തിക്കുണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങൾ ശരീരത്തിന്റെയോ മനസ്സിന്റേയോ ആത്മാവിന്റേയോ അയാളുടെ വ്യക്തിപരമായ പാപംകൊണ്ടോ പൂർവികരുടെ പാപം കൊണ്ടോ ആകണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല. കർത്താവ് ഇതു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട് (യോഹ. 9:3). എന്നാൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ രോഗങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ വീഴ്ചയുടെയും ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള ഐതര്യത്തിന്റെയും അടയാളമാണെന്നു ചിന്തിക്കാം. കാരണം രോഗം ആത്യന്തികമായി മരണത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് രോഗങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായി ഒരു ആത്മീയ ഘടകമുണ്ട്. ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലും മനോരോഗചികിത്സയിലും ഈ ആത്മീയഘടകത്തെ ഗൗരവമായി എടുത്തിട്ടില്ല. സൈക്കോതെറാപ്പിയും കൗൺസിലിംഗും വ്യാപകമായി മനോരോഗ ചികിത്സയിൽ ഇന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യങ്ങളുള്ള ചികിത്സകന്മാർ പോലും ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ഉപരിപ്ലവമായ പല മനഃശാസ്ത്രാഭിപ്രായങ്ങളെയാണ് പിൻതുടരുന്നത്. വലിയ മനോരോഗ ചികിത്സകനായിരുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതൃക ഇവർ പഠിക്കേണ്ടതാണ്. കുമ്പസാരത്തിന്റെ വൈദ്യഘടകം നാം ഗൗരവമായിട്ടെടുത്ത് ഗൗരവതരമായ പാപങ്ങളും മനസ്സിന്റെ ആതുരമായ അവസ്ഥയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വൈദികർ പഠിക്കേണ്ടതാണ്. കുമ്പസാരത്തെ കൂടുതൽ പ്രസക്തവും പ്രയോജനപ്രദവുമാക്കാൻ ഇവ നമ്മെ സഹായിക്കും.

3. വ്യക്തിയുടെ പാപത്തെ വ്യക്തിപരമായ മണ്ഡലത്തിൽ ഒതുക്കാതെ, അതു സഭാശരീരത്തിനുണ്ടാകുന്ന വ്രണമാണെന്നു കുമ്പസാരിക്കുന്ന വ്യക്തിയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. അനുതാപത്തിന്റെ കൂട്ടായ വശം മനസ്സിലാക്കാൻ ഇതു നമ്മെ സഹായിക്കും. ആദിമസഭയിൽ പരസ്യപാപങ്ങൾക്കു പരസ്യമായ ഏറ്റുപറച്ചിൽ നടത്തിയിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമായ സഭയുടെ ഒരവയവം പാപം ചെയ്താൽ അതു ശരീരത്തെ മുഴുവ നായി ബാധിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് നാം മുകളിൽ കണ്ട കുമ്പസാര പിതാവും കുമ്പസാരക്കാരനോടൊരുമിച്ചു കരഞ്ഞ് അനുതപിക്കുന്നത്. കുമ്പസാരത്തിന്റെ സാമൂഹ്യമാനം (coporate dimension) സഭ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയാൽ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റം സഭാജീവിതത്തിലുണ്ടാകും.

4. പട്ടമേല്ക്കാൻ വിളിച്ചപ്പോൾ ആദ്യം ഒളിച്ചോടിപ്പോയ നാസിയാൻസിലെ വിശുദ്ധ ഗ്രീഗോറിയോസ് (4-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ) താൻ എന്തുകൊണ്ടു പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കാൻ മടികാണിച്ചു എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു ദീർഘമായ പ്രസംഗം പിന്നീട് ചെയ്തു. അതിൽ ക്രിസ്തീയ പൗരോഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് ആഴമായും മനോഹരമായും

പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. സഭാംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും ആത്മീയമായി ഒരേ ആവശ്യങ്ങൾ ഉള്ളവരോ, ഒരുപോലെ പ്രതികരിക്കുന്നവരോ അല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇടയനായ വൈദികന്റെ ചുമതലയും സമീപനരീതികളും അതിസങ്കീർണ്ണമാണ് എന്നദ്ദേഹം പറയുന്നു. എല്ലാവരും ആത്മീയമായും മാനസികമായും ഒരേ അച്ചിലിട്ടു വാർത്തവരല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അജപരിപാലന ശുശ്രൂഷയിൽ 'കൊട്ടത്താപ്പ്' പ്രയോഗങ്ങൾ ഒഴിവാക്കണം എന്നു വിശുദ്ധ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഉപദേശിക്കുന്നു. കുമ്പസാരത്തിലും ഇതു ശരിയാണ്. ആണ്ടു കുമ്പസാരം കൊട്ടത്താപ്പ് പ്രയോഗമാണ്. എല്ലാ ആളുകളും ഒരേ രീതിയിലോ ഒരേ സമയത്തോ ഒരേ അളവിലോ അല്ല അനുതാപം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. അനുതാപം ഒട്ടും പുറമേ കാണിക്കാത്തവരുമുണ്ട്. ഈ വൈവിധ്യമെല്ലാം കണക്കിലെടുക്കുന്ന ഒരു കുമ്പസാര ശുശ്രൂഷ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചു നാം ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

5. അനുരഞ്ജന കൂദാശ (sacrament of reconciliation) എന്നാണ് ഇന്നു പൊതുവെ കുമ്പസാരം അറിയപ്പെടുന്നത്. ദൈവത്തെയും മനുഷ്യനെയും തമ്മിലും മനുഷ്യനെയും മനുഷ്യനെയും തമ്മിലും മനുഷ്യനെയും ഇതര പ്രകൃതിയെയും തമ്മിലും ഒന്നാക്കുന്ന ഒരു കൂദാശയായി നാം ഇതിനെ കാണുമ്പോൾ കുമ്പസാരത്തിന്റെ പുതിയ ചക്രവാളങ്ങൾ വ്യക്തമാകും. കാനോനുകളുടെയും ആചാരങ്ങളുടെയും പരിമിതികൾക്കുള്ളിൽ മാത്രം കുമ്പസാരത്തെ കാണാതെ, വിപുലമായ അതിന്റെ അനുരഞ്ജനസാദ്ധ്യതകൾ കണ്ടെത്തുവാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വഴികാട്ടൽ നമുക്കാവശ്യമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, നന്നായി കുമ്പസാരിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവ് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനമാണ്. അങ്ങനെ നൽവരങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തികളെ കണ്ടെത്തുകയും സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ആ നൽവരത്തെ കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കുവാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുകയെന്നതു നമ്മുടെ ഇടയശുശ്രൂഷയുടെ ഒരു ഭാഗം തന്നെയാണ്.